

Trampejant

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

L'ACTIVITAT POLÍTICA –i econòmica– del mes d'agost, passat, tot i el període de vacances limitat per les incerteses governamentals, m'ha fet pensar en una coneguda pel·lícula de l'any 1959, anomenada *Los tramposos*, obra del director Lazaga i dels còmics Tony Leblanc i Antonio Ozores, en què trampejaven ciutadans incauts. El record m'ha vingut per la “moguda” generada per l'exministre d'Indústria Soria

(2011-2016), cessat pel govern del PP el mes d'abril passat, implicat en els anomenats *papers de Panamá*, d'inversions de dubtosa legalitat.

Tot i això el cessat ministre havia estat nomenat pel secretari d'Estat d'Economia, a les odres del ministre De Guindos, amb un càrrec ben remunerat al Banc Mundial. La reacció ciutadana i política, que ha inclòs membres del mateix Partit Popular, ha estat

duríssima, de manera que el PP s'ha vist obligat a cessar urgentment el presumpte càrrec internacional. Cal remarcar que les reaccions al respecte del mateix President (en funcions) i del ministre d'Economia Guindos (també en funcions) s'han limitat a tapar la seva pífia assegurant que tot era correcte. I doncs?

El ministre d'Economia Espanyol, Luis de Guindos, s'ha passat quatre anys repetint, una i una altra vegada, que el rescat dels bancs espanyols afectats per la crisi econòmica del 2008 seria costós, però no tindrien cap cost per als ciutadans. Transcorregut el temps, avui el rescat de les banques i caixes espanyoles ha suposat uns costos de 61.000 milions d'euros, dels quals únicament

s'han recuperat un 5% dels diners públics. La xifra equival al cost de tot un any de despesa sanitària. I ja sabeu les condicions econòmiques de la salut pública. La salut bancària, però, sembla prioritària.

I què ha anat fent el ministre De Guindos aquests quatre anys respecte al deute públic? Fer-lo créixer! Les xifres del segon semestre d'enguany ens assenyalen un deute públic de 1.107.287 milions d'euros (un milió de milions). Un any enrere, el creixement del deute públic fou de 50.084 milions d'euros. Ens diuen que puja el PIB però l'increment disparat del deute només pot explicar-se, duna banda, per la despesa pública generada per l'administració de l'Estat, les comunitats autònomes i les

municipals; i per la generositat política dels impostos reduïts en regulacions d'ingressos exteriors.

Resumint: quatre anys, més el que va de govern “en funcions”, ens han dut irregularitats sistemàtiques (per dir-ho d'aquesta manera), una neteja de bancs a les costelles dels ciutadans, unes immenses retallades de serveis públics de salut, educació i serveis socials, un disparat deute públic (entre els més grans del món) que ni ara, ni més endavant, ni mai no podrà ser eixugat, un atur estructural sense solució i unes pensions que poden col·lapsar tan aviat com l'any 2018. Aquest és el balanç final d'aquest període. En Tony Leblanc i l'Antonio Ozores serien incapaços d'acostar-s'hi.